

International Cyrus The Great Day October 29 by Cyrus Kar (English)

<https://youtu.be/UVHxvtFabEg>

YouTube

Spenta Productions - Cyrus Kar

Spenta Productions was founded by Cyrus Kar with one simple mission: to shed light on history's most pivotal moments, which, for whatever reason, have gone untold or mistold. We believe that an accurate account of history will lead to a better understanding of the present.

To do this, we travel to remote corners of the world and take our audience on a journey back in time. We bring history back to life not just by filming the actual remnants of the past, but by recreating buildings, cities and battle scenes using 3-D computer generated imaging.

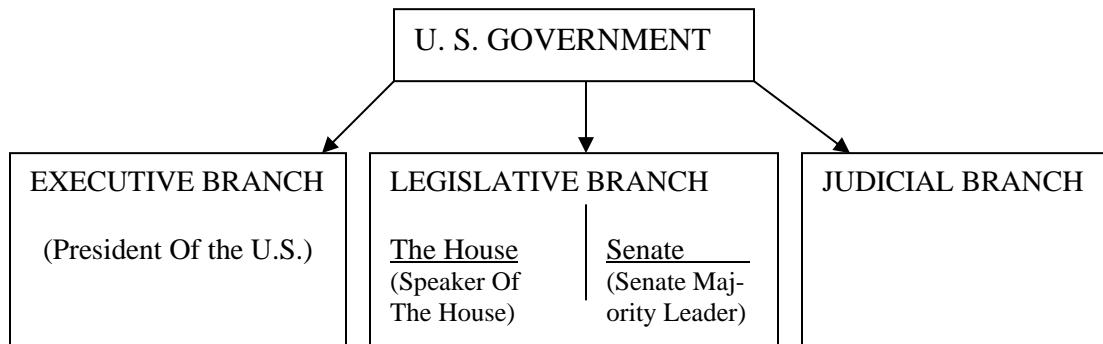
At Spenta Productions, we take historical accuracy seriously. We conduct years of research and enlist the help of world-renowned scholars in the field of history and archeology for an unbiased rendering of the subject matter being produced.

CYRUS THE GREAT AND THE U.S. EXECUTIVE BRANCH

Could the first modern-day democracy have been shaped, in part, by an ancient monarch? In an infomercial made in 2007 to promote a documentary film, I claimed that America's Founding Fathers were influenced by the ancient Persian king, Cyrus The Great.

It is the contention of this paper that Cyrus The Great's contribution to American democracy was nothing less than Article II of the U.S. Constitution establishing the Executive Branch of the Presidency of the United States. In other words, the first 'Modern-Day Democracy' owes its President to an ancient Persian monarch.

THE CONSTITUTION OF THE UNITED STATES

Since its ratification in 1788, the U.S. Constitution has already become one of the most studied and analyzed documents ever written. It is the blueprint for the longest-running government in history that answers to its people rather than the other way around. The authors of this document were so forward thinking that many believe they were divinely inspired.

America's Founding Fathers wrote two of the most important documents in history - the Declaration Of Independence and the United States Constitution. But only those Founding Fathers who drafted the Constitution are referred to as the 'Framers.'

The Constitution was signed by 39 Framers, but only five are considered the key thinkers behind this history-changing document - Thomas Jefferson, James Madison, Benjamin Franklin, John Adams and Alexander Hamilton.

All five of these Framers were well educated on Cyrus The Great. The West had long learned about Cyrus from the Old Testament and the 'Cyropaedia,' two books that the Framers of the Constitution were very familiar with. In fact, for as long as the West was ruled by monarchs, Cyrus had served as the gold standard by which Western kings and queens were judged.

The Cyropaedia literally means 'The Education Of Cyrus' and was written by the classical Greek author Xenophon in the 4th century BCE. Xenophon is hardly known today, so it's difficult to imagine how popular his books once were in the West. Here is what Christopher Nadon, Associate Professor of Government at Claremont McKenna College and author of 'Xenophon's Prince,' says about Xenophon:

"Everyone read him. Everyone who was educated. . . that was the kind of furniture of the mind that an educated person was expected to have. . . Among the founders, most of them would've been familiar with the works of Xenophon. Madison, when preparing for the federal convention took the time, and it was an extraordinary amount of time, to do a review of all ancient history looking for examples of failures and successes that could perhaps cast light on America's new situation."

One ancient success story was the monarchy of the Persian empire. Contrary to popular belief, the Framers of the U.S. Constitution had a healthy appreciation for the role of monarchy in government. In fact, what the Framers feared more than any monarchy was a Direct Democracy.

A Direct Democracy, or 'Pure Democracy,' is when every government decision is put to a popular vote. In a Direct Democracy, the majority always rules. It is what one Framer, John Adams, called 'The Tyranny Of The Majority.'

The tyranny of the majority is a natural consequence of a Direct Democracy. In a Direct Democracy, the majority can - and always will - oppress the rights of the minority.

The Framers learned about the dangers of Direct Democracy by studying the ancient democracy of Athens, Greece. In the Direct Democracy of ancient Athens every citizen (except women, slaves and minors) was allowed to vote on every government issue. In other words, the assembly of ancient Athens could technically have as many as 60,000 members.

The Athenian assembly, or Ekklesia, was responsible for putting more innocent people to death than any Persian monarch. In fact, during the dark reign of Athenian Democracy, hundreds of Greeks escaped to Persia's monarchy seeking refuge from the tyranny of the Athenian assembly.

Even Socrates, arguably the greatest mind to ever come out of Athens, was sentenced to death by the very assembly he once served. The official reason for his death sentence was, impiety and corrupting the minds of Athenian youth. But Socrates' real crime was his public criticism of the lynch mob that was the Athenian assembly.

The death sentences meted out by the Athenian assembly were so impulsive and unpredictable that the 5th century BCE historian, Thucydides (also sentenced to death), described the atmosphere in democratic Athens as:

"[Athenians] were always in fear and took everything suspiciously."

[Thucydides, 6.53.3]

Yet today the democracy of ancient Athens is celebrated as the noble forerunner of modern-day democracy, a connection the Framers were never willing to make. The Framers were well versed on Athenian democracy. But for them, it served only as an example of what NOT to do according to Professor Christopher Nadon:

"For the framers, Athenian democracy was about the worst form of democracy one could possibly imagine."

James Madison, one of the key Framers of the United States Constitution writes in 'The Federalist Papers' - No. 55:

"Had every Athenian citizen been a Socrates, every Athenian assembly would still have been a mob."

[James Madison 1788]

In fact ancient Athens is the reason why America today is not a Direct Democracy but a Representative Democracy. In a Representative Democracy all citizens are at least one vote removed from the levers of power. In other words, citizens can only vote for people who will vote on their behalf.

In the United States, even the President is not elected by the people but rather by the Electoral College, a group of delegates who vote on behalf of citizens. Every citizen can vote for President, but only the votes of the Electoral College count.

So with such a macabre history, how did ancient Athens become the picture of freedom and human rights that it is today?

PHILHELLENISM

Today Athenian Democracy is embraced as the direct ancestor of modern-day democracy because of a movement that swept across the Western world in the early 1800's called Philhellenism, which roughly translates to 'a love of everything Greek.' Spearheading the Philhellenic movement was a group of Western artists and intellectuals known as the 'Romantics.'

The Romantics were democratic idealists who single handedly changed the Western identity from a Christian one to its current democratic identity. The

Romantics laid claim to democracy as a "Western" invention and believed themselves the rightful heirs to a long line of democracies that began in Athens, Greece.

As the new birthplace of democracy, Athens, Greece became hallowed ground for Philhellenes all over the world. But Greece had long been under the control of the Ottoman empire, which incensed the Romantics. So in the 1820's, the call went out to all Philhellenes to help liberate Greece from Ottoman rule.

The Romantics were so passionate about reclaiming Greece, that they not only financed the Greek War Of Independence but in 1823 the famous British poet, Lord Byron, even died in the cause of Greek independence.

As Greece became more loved in the 19th century, its ancient enemy, Persia, became more despised. According to Tom Holland, author of the book 'Persian Fire,' this was the time when Persia's monarchy went from hero to villain virtually overnight.

"Monarchy starts to become a dirty word as a result of first the American then, of course, the French revolutions. . . Even more importantly . . . nations of nationalism become much more important. And the first great nationalist revolt against an empire . . . is the Greek revolt against the Ottomans. And this is the subject of numerous romantic effusions from political idealists and, of course, particularly poets and the most famous one is Byron who actually dies in the cause of Greek freedom. And so from that point on, really, the idea of the ancient Greeks standing alone against an oriental monarchy, becomes a model for nationalists and lovers of liberty in the 19th century. And that really puts paid to the reputation of the Persian monarchy."

But monarchy was not always the enemy of democracy. In fact some of the earliest democracies were formed to elect kings.

THE EARLIEST DEMOCRACIES

Today it is an accepted truth in the West that Athens, Greece is the "birthplace of democracy." But we know beyond the shadow of any doubt that the Medes practiced democracy almost a century before the first democratic reforms were introduced in Athens by Solon around 592 BCE.

In ancient Assyrian texts written in 672 BCE, the Assyrian King, Esarhaddon rails against the growing power of the "popular assembly" of the Medes. In text 6, lines 212f of the State Archive of Assyria (SAA), Esarhaddon makes the Medes

swear an oath that they will stop convening their "popular assembly." The text was translated by D. J. Wiseman as follows:

"You shall not hold an (popular) assembly to adjure one another
and give the kingship to one of you."

(The Vassal-Treaties of Esarhaddon)

This translation was verified by Professor Matthew Stolper, the leading Assyriologist at the University Of Chicago's renowned Oriental Institute. Professor Stolper confirmed that the Akkadian word "puhru" was specifically used to mean "city assembly, popular assembly."

This "popular assembly" may explain why the capital city of the Medes was called "Hanjamana," the precursor for today's Persian word, "Anjoman," which literally means the 'Assembly.'

The ancient Greek writer, Herodotus refers to the same Median capital as "Ecbatana," an obvious derivation of Hanjamana. If democracy was the Romantics' religion, then Herodotus was their prophet. Even their "Father Of History" tells us that Media was a democracy before it was a monarchy:

"Thus the nations over that whole extent of the country (Media)
obtained the blessing of self-government, but they fell again under
the sway of kings, in the manner which I will now relate."

[Herodotus: 1.96]

But before they fell under the sway of Kings, Herodotus tells us that Median kings were elected by their "assembly."

"The Medes assembled from all quarters, and held a consultation
on the state of affairs. . . . The assembly was persuaded by these
arguments, and resolved to appoint a king."

[Herodotus: 1.97]

Herodotus' description confirms the Assyrian king's concern that the Medes were convening assemblies to elect their own king, which undermined the authority of king Esarhaddon.

The difference between the democracy of the Medes and the Athenians was that Media had a representative democracy. The only people allowed to vote in the Median Assembly were tribal chiefs, who represented Median villages or, as Assyrian inscriptions call them, "Lords Of Townships."

One rich source for finding candidates worthy of being king was Media's Judicial Branch. Nothing was prized more among ancient Iranian tribes than the ability to adjudicate cases objectively and justly. This was the precise reason, Herodotus

tells us, why the Medes chose their first king, Deioces. Before he was elected king, Deioces was - according to Herodotus:

"an honest and an upright judge" who believed "that justice and injustice are engaged in perpetual war with one another."

[Herodotus: 1.96]

Justice and injustice locked in an eternal war with each other was the universal trademark of Mithraism. Mithraism was the religion based on 'Mithra,' the pagan 'God of Justice.' Mithra was the supreme God of the Medes. Today's Yazidi Kurds are their last-surviving descendants.

The Medes may have been the earliest recorded democracy but they were not alone. In fact, the democracy that intrigued the Framers most was not Greek; it was the Roman Senate.

ROMAN DEMOCRACY

The Romans also had an Athenian-style assembly called the 'Plebeian Council.' And just like the Athenian assembly, all eligible citizens - or 'Plebs' - were allowed to vote. But the tyranny of the Plebeian majority was checked by an un-elected Roman Senate.

It was this un-elected Roman Senate that rose to prominence among the Roman people. The Roman Senate was so resilient that it survived the Roman Kingdom, the Roman Republic, and even the Roman Empire.

The Roman Senate began much like the Median Assembly, as a council of tribal elders who came together to elect their king. The word 'Senate' even comes from the Latin 'senex,' which literally means 'old man.'

The Roman Senate also resembles the British House Of Lords in that its members are not elected - unlike U.S. Senators who must stand for election every six years. Before the House Of Lords lost much of its power to the elected House Of Commons, Great Britain was less democratic than the United States.

It was in this less-democratic environment that Great Britain was able to end slavery before the United States. What cost the United States a bloody, four-year Civil War, Great Britain was able to accomplish with the stroke of a pen, according to Professor Christopher Nadon:

"There's not a single founder who wasn't aware of the contradiction between the principles of the Declaration Of Independence, that "all men are created equal" and the institution of slavery. The problem is, how do you bring that institution to an

end. And the strange thing that turns out is that that institution is much more difficult to bring to an end within a democratic society than the founders brought forth than it would have been within, say, the kind of political society represented by Great Britain. Great Britain could more or less end slavery with a stroke of a pen in its colonial holdings. Why? Because those colonial holdings had no democratic representation in Parliament."

But the best protection against minority oppression has historically been monarchies.

MONARCHIES AND MINORITY RIGHTS

The reason monarchs were often better at protecting minority rights may be because monarchs often rose from minority groups themselves. At least that was the case with Cyrus The Great, according to Professor Christopher Nadon.

"Part of the reason that Cyrus respected the rights of the minorities was because he himself was from a very small minority faction and he understood that in order to be able to rule over others, he would have to give them a certain amount of leeway and protections."

And this is what the Framers understood that the Romantics did not, that every democracy needs a little monarchy to protect its minority from the tyranny of the majority. And the monarchy of the U.S. is the Executive Branch of the President.

A President - independent of the Legislative Branch - is not a natural development of democracy. The only historical figure that could have inspired the Framers to add a monarchy to their new democracy was Cyrus. His rulership had served as a model for Western leaders since the time of Alexander.

THE CYROPAEDIA

Before the information age, instruction manuals for rulership were scarce. But the book that Western leaders read more than any other was Xenophon's Cyropaedia. Among the Western leaders known to have read the Cyropaedia were Scipio, Caesar, Gustavus and Napoleon to name just a few.

Some believe that it was Caesar's reading of the Cyropaedia that led to his tolerant policies toward Rome's Jewish minority. Professor Christopher Nadon explains why an Athenian like Xenophon would choose Cyrus as the ideal monarch.

"The reason why Xenophon takes Cyrus as the model for the perfect king, is because of the extent of his accomplishment. This

is as far as human ambition can go, to found an empire which in Xenophon's account, more or less, encompasses the whole world."

It seemed to encompass the whole world because of the many different peoples that lived within Cyrus' empire. Professor Christopher Nadon tells us that Xenophon was particularly impressed by how much better minorities were protected under the laws of the Persian king compared to his own democratic Athens.

"What's interesting about the Cyropaedia is the fact that what's important for protecting minority rights isn't necessarily democracy in the sense of elections and democratic participation but rather extent - taking in a larger number of people with different interests, with different religions, with different ways of life and putting them, embedding them in some kind of institutional structure. That's what protects minority rights much more effectively than direct democratic political participation."

THE OLD TESTAMENT

But Xenophon was not the only one to hold Cyrus up as the ideal monarch. In the Old Testament Cyrus is again celebrated specifically for bestowing rights on minority peoples within his empire. Professor Bernard Lewis of Princeton University, calls the praise heaped on Cyrus in the Old Testament, "staggering:"

"I think that one can see that very clearly in what the Old Testament says about Cyrus. Language used about him is just staggering. He's described as God's anointed. And we don't have any comparable language from the Persian side. But we have something at least equally valid, we have his behavior; the fact that he actually restored this banished people to their original home, helped them to build their sanctuary and protected them against their neighbors. I mean that's as powerful an argument as a few verses in the Old Testament."

The Old Testament praises Cyrus for freeing all the slaves of Babylon after conquering the ancient city on October 29, 539 BCE. Among those liberated were over 100,000 Jews who had been driven into slavery 60 years earlier by the infamous Babylonian King, Nebuchadnezzar.

According to Hebrew scriptures, after liberating the Jewish people, Cyrus not only provided for their safe return home to Jerusalem, he even helped them rebuild their temple, which Nebuchadnezzar had razed to the ground.

In doing so, Cyrus did nothing less than save the Jewish people from oblivion. It is for this reason that Cyrus is called a Messiah in the Old Testament, the only non-Jewish figure to ever receive the title.

CYRUS'S INFLUENCE ON AMERICAN LEADERS

If there was ever any doubt as to whether an ancient Persian king could influence American leaders, it was dispelled by President Harry Truman. We know with absolute certainty that Cyrus was directly responsible for President Truman's decision to recognize the state of Israel in 1948.

As a devout Christian, Harry Truman had read all about Cyrus The Great in the Old Testament and how he helped the Jewish people return home to Jerusalem. So when David Ben-Gurion, head of the Jewish Agency at the time, announced the establishment of the State of Israel on May 14, 1948, Harry Truman did what his predecessor President Franklin Roosevelt had refused to do. Against the wishes of his own cabinet, President Truman was the first world leader to recognize the new State Of Israel.

Without the support of President Harry Truman, the state of Israel would almost certainly not exist today. And without the example of Cyrus The Great, Truman almost certainly would not have supported Israel. So in a sense, Cyrus returned the Jewish people home, twice!

Five years later, when President Truman was introduced at the Jewish Theological Seminary as, "The man who helped create the state of Israel," Truman was quick to correct his friend Eddie Jacobson, saying:

"What do you mean '**helped**' create? I am Cyrus! I am Cyrus!"

But Cyrus had an even greater impact on the Framers of the U.S. Constitution. The Framers not only read about Cyrus in the Old Testament, they also had access to Xenophon's Cyropaedia. According to Christopher Nadon, it was only after the age of Philhellenism that Xenophon disappeared from the Western library:

"Xenophon falls completely out of favor in the 19th and 20th century. Up until that time, he'd been considered as a wise man. Milton calls him the equal of the divine Plato. And when Machiavelli wrote his Prince, the only book he recommends for further reading, is Xenophon's Cyropaedia. . . . Part of the reason why Xenophon becomes unpopular in a democratic age is because he glorifies monarchy."

Many monarchies - especially religious ones - have been at least as ruthless as democratic Athens. But Cyrus was a different kind of monarch. Both the Old

Testament and the Cyropaedia describe Cyrus, not as an irresponsible dictator but as "a king in council," whose powers were very much limited by custom and tradition.

This is the exact style of monarchy we see in the Executive Branch of the U.S. government. The President of the United States *is* America's king in council, if but only for four years.

THE U.S. EXECUTIVE BRANCH

The Executive Branch was created as a check against the U.S. Congress, today made up of 100 members in the Senate and 435 members in the House Of Representatives - more commonly known as just 'The House'.

Not all democracies have an Executive Branch of government. The Parliamentary system of the United Kingdom boasts an Executive Branch in its Prime Minister. But the British Prime Minister almost always represents the majority party in Parliament and is therefore an extension of the Legislative Branch.

In fact, the equal to the British Prime Minister is not the U.S. President but the Speaker Of The House who also represents the majority party. But the Framers gave the President of the United States tremendous power. Not only is the Executive Office of the President its own independent branch of government, it has as much power as all 535 members of the Legislative Branch and the Judicial Branch.

The only equal to the President of the United States is the British Monarchy. But with the British Monarchy reduced to largely a ceremonial office, the United States today is more of a monarchy than Great Britain.

This perfect balance that the Framers struck by adding an Executive Branch to their new democracy gives the United States a self-healing ability. The power to correct itself can be seen, according to Professor Nadon, in the case of African Americans and women, two minority groups that originally did not enjoy equal rights in the United States:

"In the American context, the fact that women didn't have the right to vote, one would seem to think that they would be an oppressed political class. But that certainly wasn't the case, and one can see it quite clearly by comparing with the case of Blacks, obviously, as slaves and a kind of oppression that was perhaps just as invidious after their freedom when they were living within a democratic society."

It was, in the end, the Executive Office of President Abraham Lincoln that finally brought slavery to an end in the United States. The government healed itself again in 1920, when President Woodrow Wilson put the power of the Executive Branch behind the 19th Amendment, giving women the right to vote.

THE FORGOTTEN LEGACY OF PERSIA

The Persian empire was unique in history for never having practiced slavery and for a level of gender equality that went unmatched in the United States until the 'Family And Medical Leave Act' of 1993, giving paid maternity leave to pregnant women. It may have taken a while but, according to Professor Nadon, the United States today resembles ancient Persia more than ever before.

"There are some similarities between the kind of protection and security that minorities enjoyed within Cyrus's empire the same way minorities are protected within the American republic. And the real connection between those is the question of extent. Because Cyrus's regime and his empire was so large, it encompassed people of different ethnic backgrounds, speaking different languages with different mores, habits, different religions."

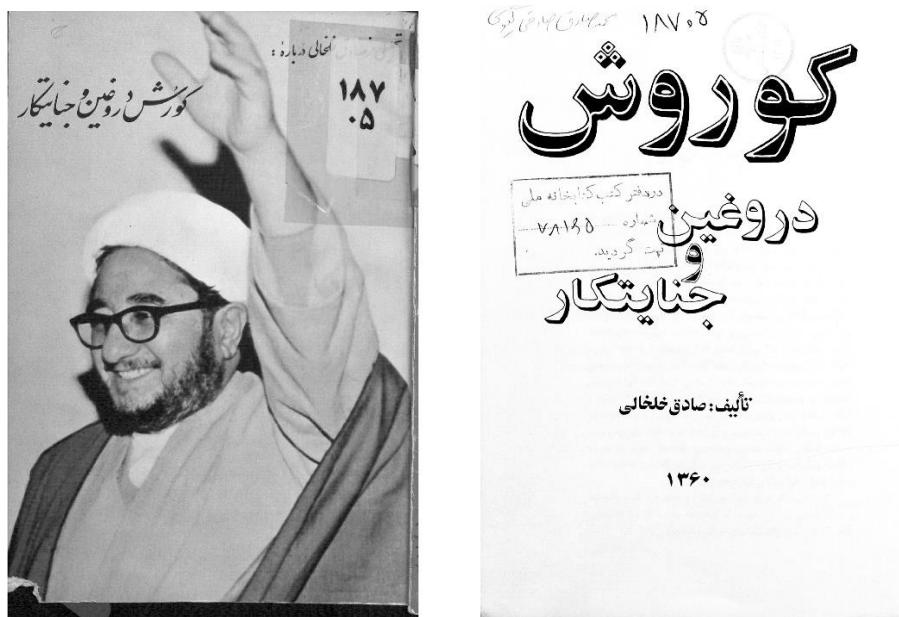
Cyrus set the guidelines for 650 years of Persian monarchy that spanned two dynasties - the Achaemenid and Sasanian dynasties. Both Persian empires were world-class superpowers that gave minorities equal rights to participate in Persia's booming economies.

All Persian monarchs operated under a simple economic formula which scholars have dubbed, 'Pax Persica,' which means the 'Persian Peace' in Latin. The Persian Peace refers to the high priority that Persian monarchs placed on 'order,' 'security' and 'justice,' which created the fertile environment needed for businesses to grow, which then filled the royal coffers with taxes. Every social class was expected to play their part in this economic cycle, which Professor Parvaneh Pourshariati calls, "The Circle Of Justice:"

"In this system you produce, the subjects ought to produce enough wealth not only to sustain themselves but to sustain an army who, in turn, will protect the realm, who, in turn, can keep the majesty in power on the throne" . . . "The ruler is also responsible for the welfare of the country. So in the Iranian case, in the Circle of Justice case, if a ruler breaks his contract, . . . he will lose his divine grace, he will lose his legitimacy and therefore the population at large can rebel against him and bring him down."

Despite this rich history, Persian monarchs continue to be maligned today, not just in the West but by their own descendants, as "infidels." The Persian empire, once a beacon of hope and opportunity for people around the world, is dismissed by its own successors as belonging to the dark age of "jahiliyyah."

In fact, in 1979 the Chief Justice of the Islamic Republic, Ayatollah Khalkhali, published a book about Cyrus titled, 'Cyrus The Lie And The Criminal.' In it he argues that Cyrus never existed despite a plethora of archaeological evidence to the contrary.

In his book, the Chief Justice of the Islamic Republic claims that Cyrus was a myth and part of a Jewish plot to "create a nation called ancient Persia." And although his very existence is denied, Cyrus is nevertheless characterized as a "tyrant," a "bastard" and a "homosexual."

Caught between a religious agenda in the East and a political agenda in the West, the Persian empire has become one of the most revised histories of all time. But we vilify this history at our own peril as the Persian empire holds lessons that are as relevant today as they were for the Framers over 230 years ago.

Cyrus Kar
January 10, 2020

Please Watch International Cyrus The Great Day October 29 By Cyrus Kar (Persian)

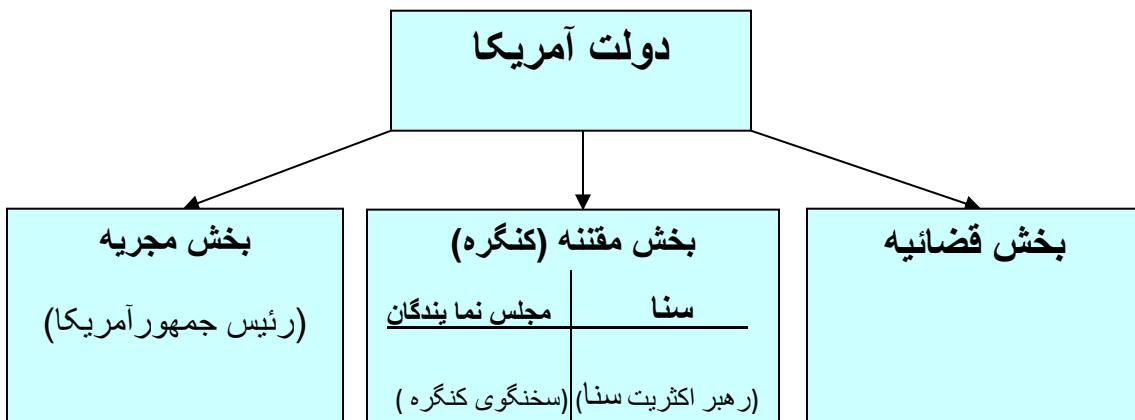
International Cyrus The Great Day October 29 By Cyrus Kar (Persian)

کوروش بزرگ و بخش مجریه ایالات متحده آمریکا

کوروش بزرگ دقیقاً چگونه در دموکراسی غرب تاثیرگذار می‌باشد؟ برای معرفی و ارائه فیلم مستند کوروش بزرگ، با تهیه پیش‌پرده فیلم کوتاهی در سال ۲۰۰۷ مدعی شدم که بنیان‌گذاران آمریکا در تدوین قانون اساسی، از کوروش بزرگ الهام گرفته‌اند. پرسش قابل بررسی اینجاست که چگونه یک پادشاه دوران باستان توanstه چنین نفوذی بر نخستین دموکراسی عصر نوین داشته باشد؟

بحث این نوشه این است که کوروش بزرگ تاثیر بسزایی بر تدوین سیستم دموکراسی آمریکا داشته که به وضوح در بند دوم قانون اساسی ایالات متحده نمایان است. این ماده بخش اجرائی دولت را بوجود آورد که شامل پست ریاست جمهوری می‌باشد. به گفته‌ای دیگر، سیستم ریاست جمهوری اولین دموکراسی نوین جهان، مدیون یک پادشاه باستانی ایرانی می‌باشد.

قانون اساسی ایالات متحده آمریکا

قانون اساسی آمریکا که در سال ۱۷۸۸ میلادی به تصویب رسید یکی از گسترده‌ترین اسنادی است که تا کنون مورد پژوهش و تجزیه و تحلیل زیادی قرار گرفته است. این سند الگوئیست بی سابقه در تاریخ که مطرح کننده سیستمی است که به ملت پاسخگو است، نه ملت به دولت. طراحان این سند آنقدر افکار پیشرفتی ای داشتند که بسیاری می‌پنداشتند که آن را از الهام الهی گرفته بودند.

بنیانگذاران آمریکا که به "پدران بنیانگذار" نیز معروفند، دو سند مهم از مهمترین اسناد زمان خود را تدوین کردند: "اعلامیه استقلال" و "قانون اساسی ایالات متحده آمریکا". قابل توجه است که تنها آنهاى که پیش نویس قانون اساسی را تهیه کرده مقاب به تدوین کنند گان میباشد.

از ۳۹ امضا کننده این اساسنامه فقط پنج تن از آنان نخبگان و نگارند گان اصلی این سند انقلابی بوده اند. این پنج نفر عبارتند از توماس جفرسون (Thomas Jefferson)، جیمز مدیسون (James Madison)، جان آدامز (John Adams)، بنجامین فرانکلین (Benjamin Franklin) و الکساندر هامیلتون (Alexander Hamilton).

هر پنج تدوین کننده به نوبه خود مطالعات گسترده ای در مورد کوروش بزرگ داشته اند. دنیای غرب از دیر زمان با نام کوروش از طریق کوروش نامه (Cyropaedia)، گزنفون (Xenophon) و کتاب مقدس که شامل تورات (Old Testament) و انجیل (New Testament) بوده است آشنایی داشته اند. در واقع تا زمانی که جهان غرب توسط پادشاهان فرماندهی می شد، کوروش نمونه بارز رفتار و تدبیری که از پادشاهان انتظار میرفت محسوب می شد.

ترجمه دقیق سیر و پیدیا (Cyropaedia) "آموزش نامه کوروش" است که توسط یک نویسنده بونانی، گزنفون (Xenophon)، در قرن چهارم قبل از میلاد به نگارش درآمده است. گرچه نام گزنفون (Xenophon) در طی سالها به دست فراموشی سپرده شده، اکنون غیر قابل تصور است که نوشه های او زمانی از محبوبیت به بسزائی برخوردار بوده است. کریستوفر نیدان (Christopher Nadon) استادیار دانشگاه کلمانت - مک-کنا (Claremont-Mckenna) و نویسنده کتاب "پرنس گزنفون" (Xenophon's Prince) در مورد او چنین میگوید:

"گزنفون (Xenophon) را همه میخوانند... کتابهای وی جزء خواندنیها واجب برای متفکرین و هر فرد تحصیل کرده ای بشمار می آمد. بسیاری از بنیانگذاران آمریکا با آثار او آشنا بودند. جیمز مدیسون (James Madison)، زمانیکه خود را برای شرکت در کنفرانس تشکیل دولت فدرال آمریکا آماده می کرد، وقت زیادی را صرف بررسی گسترده تاریخ جهان باستان کرد تا بتواند از شکستها و پیروزیهای کشورداری دورانهای مختلف درسی بگیرد تا شاید بتواند نوری بر پدیده جدیدی به نام آمریکا بتتاباند."

یکی از سیستم هایی که در زمان باستان موفق بود و جزو پیروزی های تاریخ بشمار می آید، سیستم پادشاهی امپراطوری پارس بود. بر خلاف باور همگان، نگارندگان قانون اساسی آمریکا نظر مثبتی به رل پادشاه در سیستم حکومت داشتند. در واقع چیزی که تدوین کنندگان را بیش از سیستم شاهنشاهی می هراساند دموکراسی مستقیم بود (Direct Democracy).

در سیستم دموکراسی مستقیم (Direct Democracy) یا دموکراسی خالص کلیه تصمیمهای دولت توسط رای مردم واجد شرایط اخذ میشود. در نتیجه حکومت همیشه در دست اکثریت میباشد. جان آدامز (John Adams)، که خود یکی از تدوین کنندگان قانون اساسی است اینگونه سیستم دولت را "استبداد اکثریت" (Tyranny Of The Majority) نامید.

"استبداد اکثریت" فرآورده طبیعی سیستم دموکراسی مستقیم است. بدین ترتیب، اکثریت به اقتضای ماهیتش، حقوق اقلیت را همواره پایمال می کند و خواهد کرد.

از این رو تدوین کنندگان قانون اساسی آمریکا با توجه به خطرهای دموکراسی مستقیم که توسط حکومت آتن در یونان باستان اجرا میشد، از این روش حکومتی اجتناب ورزیدند چرا که در آتن باستان هر شهروند به جز زنان، بردگان و خردسالان حق رای بر کلیه امور دولتی را داشتند که میتوان گفت در آن زمان شورای شهر آتن میتوانست ۶۰،۰۰۰ عضو داشته باشد.

شورای آتن باستان که "اکلزیا" (Ekklesia) خوانده میشد، باعث کشتار تعداد بیشمار تری از مردم بیگناه خود بود تا پادشاهان ایرانی. از این رو در دوران تاریک دموکراسی آتن، صدها شهروند یونانی از فرط استبداد شورای آتن فرار و به پادشاهی ایران پناه آورند.

حتی سocrates (Socrates)، ممتاز ترین اندیشمندی که از آتن برخواسته بود، توسط همان شورای که وی عضوش بود محکوم به مرگ شد. دلیل رسمی حکم مرگ او بی تقوائی و فاسد کردن افکار جوانان آن زمان بوده است، ولی خطای اصلی سocrates از کشتار محکومین توسط ارازل و او باش یعنی همان شورای شهر آتن بود. حکم های اعدامی که شورای شهر آتن صادر میکرد آنقدر خودسرانه و غیر قابل پیش بینی بود که تاریخدان قرن پنجم قبل از میلاد 'ثوسيديديس' (Thucydides) که خود او نیز محکوم به مرگ شد اوضاع دموکراسی آتن را اینچنین وصف کرده:

"آتنی ها (Athenians) همیشه با ترس زندگی میکردند و به همه چیز مشکوک بودند."

[Thucydides ۶.۵۳.۳]

با این حال، امروزه دموکراسی آتن باستان را سردمدار دموکراسیهای مدرن میدانند. ارتباطی که هیچگاه تدوین کنندگان قانون اساسی امریکا قبول نداشتند، زیرا کاملاً به مشکلات آن آگاه بودند. به گفته پروفسور کریستوفر نیدان (Christopher Nadon) دموکراسی آتن باستان برای آنها درس عبرتی بود که از اعمال مشابه آن خودداری کنند:

"به نظر تدوین کنندگان، دموکراسی آتن بدترین سیستم دموکراسی قابل تصور بود."

جیمز مدیسون (James Madison)، یکی از تدوین کنندگان کلیدی قانون اساسی ایالات متحده آمریکا در سال ۱۷۸۸ میلادی در مقاله فدرالیست (Federalist Papers) شماره ۵۵ نوشت:

"حتی اگر همه شهروندان آتن مانند سقراط بودند، باز هم شورای آتن مانند ارادل و او باش رفتار میکرد."

[جیمز مدیسون (James Madison) ۱۷۸۸ میلادی]

در واقع آگاهی از ماهیت واقعی دموکراسی آتن دلیل اصلی بود که امروز سیستم دموکراسی در آمریکا مستقیم نیست، بلکه دموکراسی نمایندگی میباشد. در سیستم دموکراسی نمایندگی، شهروندان دست کم یک رای با دستگاه قدرت فاصله دارند. به عبارت دیگر، آنها صرفاً به کسانی رای می‌دهند که به نمایندگی از طرف آنها تصمیم خواهند گرفت.

در ایالات متحده حتی رئیس جمهور نه از طریق رای مستقیم شهروندان، بلکه از طریق گروهی نمایندگان بنام "الکتورال کالج" (Electoral College) که برگزیده رای شهروندان است، انتخاب میشود. مردم به نامزد ریاست جمهوری منتخب خود رأی میدهند، ولی فقط آراء گروه نمایندگان الکتورال کالج (Electoral College) شمرده میشود.

پس با آگاهی به این چنین گذشته خوبین، چگونه است که اتن باستان سردمدار آزادی و حقوق بشر شمرده میشود؟ اکنون به بررسی ریشه تبدیل اتن باستان به نمونه مهد آزادی و حقوق بشر می‌پردازیم.

فیل-هلنیزم (Philhellenism) "یونان پرستی"

اینگونه زیبا جلوه دادن آتن باستان توسط جنبشی در سال ۱۸۲۰ میلادی سراسر دنیای غرب را فرا گرفت بنام 'فیل-هلنیزم' (Philhellenism) و یا عشق به هر آنچه یونانی بود. پیشگامان این جنبش فیل-هلنیزم (Philhellenism) گروهی از روشنفکران و هنرپروران که پیرو مکتب رمانتیک ها (Romantics) بودند.

آنها ایدئولوگ های دموکراتی بودند که توانستند به تنها هیئت غرب را از هویت مسیحی به هویت دمکراتیک تغییر بدهند. رمانتیک ها (Romantics)، که مدعی بودند دموکراتی یک اختراع غربی است، خود را وارث حق روند دمکراتیک، که از آتن آغاز شد، می دیدند.

آتن، به عنوان زادگاه نو دموکراتی، جایگاه مقدسی برای رمانتیک های جهان شد. ولی یونان آن زمان جزء امپراطوری عثمانی بود، واقعیتی که آنها را رنج می داد. پس در دهه ۱۸۲۰ پیامی به همه هاداران فیل-هلنها (Philhellenes) فرستاده شد که به کمک و رهائی یونان از سلطه عثمانی بشتایند. رمانتیک ها چنان شور و هیجانی برای آزادی یونان داشتند که نه تنها مخارج جنگ استقلال یونان را تامین کردند بلکه در سال ۱۸۲۳ شاعر معروف انگلیسی لرد بایرون (Lord Byron) جان خود را نیز در راه استقلال یونان نیز از دست داد.

در قرن نوزدهم میلادی در اروپا هرچه یونان محبوب تر شد، دشمن دیرینه اش ایران منفورتر شد. به گفته تام هالند (Tom Holland) نویسنده کتاب "انش پارسی" (Persian Fire) در این دوره بود که پادشاهی ایران یک شبه از قهرمان (Hero) به ضد قهرمان (villain) تبدیل شد.

"پادشاهی بر اثر انقلابهای آمریکا و فرانسه تبدیل به واژه منفوری شد و از آن مهمتر ملی گرایی اهمیت ویژه ای پیدا کرد. اولین شورش بزرگ ملی گرایی شورش یونانیان علیه سلطه امپراطوری عثمانی بود. این سوژه سرآمد بسیاری از آثار رمانتیک، یکی از تندروهای مکتب سیاسی شد. از جمله نزد شاعرانی مانند لرد بایرون (Lord Byron) که جان خود را در راه آزادی یونان از دست داد. از آن زمان بعد یعنی در قرن نوزدهم، برای ملی گرایان و هواخواهان آزادی، یونان باستان سمبل ایستادگی در برابر قدرت

پادشاهی شرقی شد، و آن واقعیت لطمہ زیادی به آبرو و حیثیت پادشاهی ایران زد.

ولی پادشاهی همیشه دشمن دموکراسی نبوده. بلکه برخی از اولین دموکراسی‌ها برای انتخاب پادشاه تشکیل شده بودند.

نخستین دموکراسی

امروزه در غرب، باور اینکه یونان زادگاه دموکراسی بوده حقیقتی پذیرفته شده است. اما بی تردید صد سال پیش از ترمیم سیستم دموکراسی آتن در ۵۹۲ پیش از میلاد بدست سولون (Solon)، مادها سیستم دموکراسی ایجاد کرده بودند. در کتبیه‌های کهن آشوری که در سال ۶۷۲ پیش از میلاد نوشته شده، پادشاه آشوری اسارحدون (Esarhaddon) از تشکیلات انجمن مردمی مادها به اعتراض درآمده بود. در متن ۶ خط ۲۱۲-۱۰' آرشیو دولت آشور، اسارحدون (Esarhaddon) مادها را وادر به سوگند کرد که دیگر "انجمان مردمی" تشکیل ندهند. این متن را د. ج. وایزمن (D. J. Wiseman) به شرح زیر ترجمه کرده:

"برای گزینش شاه از میان خود، شما نباید انجمن (مردمی) تشکیل دهید."

[قرار دادهای ارباب و رعیتی اسارحدون (The Vassal-Treaties Of Esarhaddon)]

پروفسور ماتیو ستولپر (Matthew Stolper) آشورشناس برجسته انسٹیتوی شرق شناسی دانشگاه شیکاگو (University Of Chicago) ترجمه بالا را تایید میکند. وی بویژه تایید کرده و ازه آکادی پوهرو" (Puhru) بطور خاص در مورد "انجمان شهری" و یا "انجمان مردمی" استفاده میشده.

اکنون آشکار است چرا مادها نام پایتخت کشورشان را هنجمانا (Hanjamana) یا هنگستانه نامیدند که امروزه همان واژه پارسی "انجمان" میباشد. هرودوت (Herodotus) نویسنده یونان باستان از پایتخت مادها بنام اکباتانا (Ecbatana) یاد میکند که از هم ان واژه هنجمانا (Hanjamana) گرفته میشود.

میشود گفت که اگر دموکراسی دین رمانیکها بود، هرودوت (Herodotus) پیامبر آنها میباشد. حتی پدر تاریخ‌شان "هرودوت" نوشه که حکومت مادها، پیش از اینکه پادشاهی باشد، یک حکومت دموکراسی بوده است.

"بنابراین همه‌ی اقوام ساکن آن مرز و بوم (ماد) به موهبت خود مختاری دست یافته بودند، ولی دوباره زیر سلطه پادشاهان افتادند به شیوه‌ای که حال بیان میکنم."

[(Herodotus 1.96) ۱.۹۶]

اما پیش از اینکه اقوام زیر سلطه پادشاهان در آیند، هرودوت (Herodotus) بما میگوید که انجمن مادها پادشاهان را انتخاب میکرد:

"مادها از همه نقاط بگرد هم آمده، امور کشور را بررسی میکردند ... انجمن از این مباحث نتیجه می‌گرفت و سپس تصمیم به انتخاب یک شاه میکرد".

[(Herodotus 1.97) ۱.۹۷]

این تشریح هرودوت (Herodotus) تصدیق کننده نگرانی پادشاه آشوری است که تشکیل انجمن برای انتخاب پادشاه توسط مادها در واقع تضعیف قدرت اسارت‌حدون (Esarhaddon) بوده است.

فرق بین دموکراسی آتنی‌ها و مادها این بود که مادها یک دموکراسی نمایندگی داشتند. کخدایان یا خانه‌ای دهکده‌ها تنها کسانی بودند که اجازه رای دادن در انجمن مادها را داشتند که طبق کتبیه‌های کهن آشوری، آنان را "ربابان شهر یا دهکده" (Lords of Townships) می‌نامیدند.

بخش قضائیه مادها

یک منبع والا برای انتخاب نامزدهای عالیقدر برای پادشاهی، بخش قضات مادها بود. در میان ایرانیان باستان، هیچ جایگاهی والاتر از ریاست و داوری منصفانه و بیطوفانه وجود نداشت. این همان دلیلی است که هرودوت (Herodotus) در انتخاب دیوسیس (Diocese) توسط مادها به عنوان پادشاه اشاره میکند. طبق گفته هرودوت (Herodotus):

دیوسيس (Diocese) قاضی درستکار و نیک منشی بود که بر این باور بود
که عدالت و بی عدالتی همیشه با یکدیگر در ستیزند.

[هروdotus 1.96]

اینکه عدالت و بی عدالتی در یک ستیز ابدی با هم درگیرند، سر خط عقیدتی "میترائیزم" (Mithraism) میباشد. این آئین بر "میترا" (Mithra) خدای عدالت بنا شده. میترا (Mithra) خدای بزرگ مادها بود. امروزه کردهای ایزدی، که به یزیدی معروفند، آخرين بازماندگان آنها میباشند.

یک دموکراسی دیگر که مانند مادها پادشاه داشت، پادشاه رم باستان بود. در واقع دموکراسی که نظر تدوین کنندگان قانون اساسی آمریکا را به خود جلب کرد سیستم سنای روم باستان بود و نه شورای یونان.

دموکراسی روم

رومی ها نیز شورایی داشتند همانند آتنی ها که آنرا "شورای پلیب ها" (Plebeian Council) نامیده بودند، و باز مانند شورای آتنیها همه شهروندان یا پلیبهای (Plebes) واحد شرایط عضویت در آن بودند و حق رای داشتند. تفاوت این دو سیستم این بود که قدرت استبدادی این شورا را یک مجلس سنایی که اعضای آن انتصابی بودند، کنترل و محدود میکرد.

این مجلس سنای انتصابی اهمیت ویژه ای نزد مردم روم پیدا کرد و دوام آن از پادشاهی روم، جمهوری روم و حتی امپراطوری روم فراتر رفت. شروع سنای روم مانند انجمن مادها با گردنهای رهبران سالخورده شهرک های مختلف که برای انتخاب پادشاه جمع می شدند شکل گرفت. اتفاقاً واژه سنا از واژه لاتین "سنکس" (Senex) گرفته شده که معنی آن "مرد سالخورده" میباشد.

اعضای مجلس سنای روم همانند مجلس لردهای (House Of Lords) بریتانیا انتخاب نمی شوند، بعکس سنا تورهای آمریکا که اعضاش هر شش سال یکبار باید انتخاب بشوند. پیش از اینکه مجلس لردهای (House Of Commons) بریتانیا قدرت خود را به سود مجلس عوام (House Of Lords) از دست بدهد، بریتانیای بزرگ کمتر از ایالات متحده پیرو دموکراسی بود.

طبق گفته پروفسور نیدان (Nadon)، بریتانیا با خاطر سیستم نسبتاً مستبد ترش، توانست بردۀ داری را پیش از ایالات متحده برچیند. عملی که ایالات متحده را گرفتار چهارسال جنگ خونین داخلی کرد، بریتانیا با یک چرخش قلم انجام داد.

"هیچ تدوین کننده‌ای نبود که از تناقض موجود در اصول اعلامیه استقلال (Declaration Of Independence)، که تمام انسانها به طور مساوی آفریده شده‌اند، و سیستم بردۀ داری آگاه نباشد. مشکل این بود که این نهاد را چگونه می‌شد پایان داد. عجیب این است که پایان دادن به یک نهاد در یک جامعه دموکراتیکی که بنیان گذاران بوجود آورده‌اند به مراتب مشکل تر از مثل جامعه‌ای مانند بریتانیا می‌باشد. بریتانیا تقریباً توانست با چرخش یک قلم، بردۀ داری را در مستعمرات پایان دهد. چرا؟ برای اینکه مستعمر اتش در پارلمان نماینده منتخب نداشتند."

ولی بهترین حامی اقلیتهاستم دیده در طول تاریخ سیستم پادشاهی بوده است.

پادشاهی و حقوق اقلیت‌ها

دلیلی که پادشاهان به حقوق اقلیتها توجه بیشتری داشتند، شاید این بوده که خیلی از آنها از میان اقلیتها برخاسته‌اند. حداقل طبق گفته پروفسور نیدان (Nadon)، این اصل در مورد کوروش بزرگ صادق است.

"یکی از دلایلی که کوروش به حقوق اقلیتها احترام می‌گذاشت این بود که خود از یک طائفه کوچک برخاسته بود و آگاه بود که برای حکومت بر دیگران می‌بایست به آنها، حدودی آزادی عمل و حفاظت داد."

و این موردی است که تدوین کنندگان درک کردند اما رمانتیک‌ها (Romantics) نتوانستند، زیرا که دموکراسی نیاز به اندکی پادشاهی برای حمایت اقلیتها در مقابل "استبداد اکثریت" دارد. و پادشاهی ایالات متحده در واقع همان بخش اجرائی یعنی ریاست جمهور (Executive Branch) است.

یک رئیس جمهور که مستقل از بخش مقننه عمل میکند، برای یک سیستم دموکراتی طبیعی نیست. تنها فرد تاریخی که میتوانست الهام بخش بنیانگذاران آمریکا برای اضافه کردن یک پادشاهی به دموکراتی نوین شان باشد، کوروش بود. فرمانروایی کوروش از دوره اسکندر مقدونی الگوئی برای سران غرب بوده است.

کوروش نامه (The Cyropaedia)

پیش از دوره مدرن که به عصر اطلاعات نیز معروف است، راهنمای دستورالعمل برای مطالعه در فن رهبری به ندرت یافت میشد. ولی کتابی را که رهبران غربی بیش از هر جزو دیگری در دسترس داشتند و مطالعه میکردند کتاب کوروش نامه، نوشته گزنفون (Xenophon) بود. میان این فرمانروایان سپیبو (Scipio)، ژولیوس سزار (Julius Caesar)، گوستاووس (Gustavus)، و ناپلئون (Napoleon) را میتوان نام برد، که این اثر را خوانده اند.

برخی بر این باورند که قیصر روم (Julius Caesar) تحت تاثیر این کتاب بود که سیاست معتدلی نسبت به اقلیتها بویژه یهودیان اختیار کرد. پروفسور نیدان (Nadon) توضیح میدهد که چرا یک یونانی مانند گزنفون (Xenophon) از دموکراتی آتن، کوروش را بعنوان یک پادشاه ایده آل انتخاب کرد:

"دلیلی که گزنفون (Xenophon) کوروش را بعنوان نمونه ایده آل یک پادشاه کامل برگزید، میزان موفقیت‌های او بود. کوروش نمونه کامل بلند همتی یک انسان بود که امپراطوری اش، بقول گزنفون (Xenophon)، از دید او تمام جهان بود."

از دید او تمام امپراطوری اش بود، زیرا شمار زیادی از مردمان گوناگونی در امپراطوری کوروش می‌زیستند. پروفسور نیدان (Nadon) میگوید موضوعی که گزنفون (Xenophon) را خیلی تحت تاثیر قرار داد، حمایت از اقلیتها طبق قوانین شاهنشاهی پارس به مراتب بیشتر از سیستم دموکراتی آتن بود.

"موضوع قابل توجهی که کوروش نامه نمایان میکند سیستمی است که حفظ حقوق اقلیتها را تضمین میکند و این سیستم لزوماً دموکراتی به معنای انتخابات و مشارکت در رای دادن نیست، بلکه شرکت دادن گروهی از مردم

مختلف، با منافع متفاوت، ادیان مختلف، شیوه‌ها و رسوم مختلف در یک ساختار حقوقی و قانونی است. حقوق اقلیتها به این نحو بهتر از راه دموکراسی مستقیم حفاظت می‌شود."

کتاب عهد عتیق (The Old Testament)

اما گرنون (Xenophon) تنها کسی نبود که کوروش را در مقام یک پادشاه ایده آل پاس میداشت. کوروش در کتاب عهد عتیق نیز ستایش شده، بویژه برای اهدای حقوق به اقلیتها. پروفسور برنارد لویس (Bernard Lewis) پروفسور دانشگاه پرینستون (Princeton) شمارش ستایش‌ها را "حیرت آور" خوانده:

"من فکر می‌کنم برای هر کس واضح است که کتاب عهد عتیق (تورات)، کوروش را تدهین شده از جانب خدا وصف کرده، چنان که زبان ستایش از ایشان حیرت آور است. هیچ متن فارسی در ستایش او قابل مقایسه نیست. ولی ما چیزی داریم که حداقل به همان اندازه معتبر است و آن رفتار او است. این واقعیت است که او این مردم رانده شده را به خانه اصلیشان بازگرداند و در ساختار خانه مقدس و حمایت آنان در برابر همسایگانشان کوشید. از دیدگاه من این به نوبه خود نمایانگر همان ارزش والای است که در کتاب تورات آمده است."

ستایش کوروش در کتاب عهد عتیق به خاطر آزاد کردن همه برده‌گان پس از فتح شهر باستانی بابل در ۲۹ اکتبر (October) ۵۳۹ قبل از میلاد است. جزو آزاد شدگان، بیش از ۱۰۰،۰۰۰ یهودی بودند که بیش از ۶۰ سال قبل از این واقعه بدست نبوکدنصر (Nebuchadnezzar) پادشاه منفور بابلی به اسارت گرفته و به برده‌گی گمارده شده بودند.

طبق متون عبری، پس از آزاد کردن یهودیان، کوروش نه تنها بازگشت امن آنها را به اورشلیم (Jerusalem) می‌سیر کرد، بلکه برای بازسازی معبد شان که نبوکدنصر (Nebuchadnezzar) با خاک یکسان کرده بود به آنها یاری رساند.

این کار کوروش، یهودیان را از سپرده شدن به فراموشی نجات داد. به همین دلیل است که در کتاب عهد عتیق از کوروش به عنوان مسیح به معنای ناجی یاد شده – تنها غیر یهودی که تا کنون این عنوان را دریافت کرده.

تأثیر کوروش بر رهبران آمریکا

اگر کمترین تردیدی وجود داشت که یک پادشاه باستانی ایرانی بتواند رهبران آمریکا را تحت تاثیر قرار دهد، پرزیدنت هری ترومن (Harry Truman) خلاف آن را ثابت کرد. ما با اطمینان کامل میدانیم که تاثیر کوروش بر پرزیدنت هری ترومن (Harry Truman) باعث شد که وی اسرائیل را در سال ۱۹۴۸ میلادی به رسمیت بشناسد.

هری ترومن (Harry Truman) یک مسیحی با ایمان بود که با کتاب عهد عتیق آشنایی کامل داشت و سرگذشت کوروش را خوانده بود و به چگونگی کمکهای او به بازگشت یهودیان به اورشلیم آگاه بود. هنگامی که دیوید بن گوریون (David Ben-Gurion) که در آن زمان رئیس آژانس یهود بود تاسیس دولت اسرائیل را در تاریخ ۱۴ ماه می (May ۱۹۴۸ میلادی) اعلام کرد، ترومن (Truman) کاری کرد که رئیس جمهور قبلی پرزیدنت روزولت (Roosevelt) از آن خودداری کرده بود. پرزیدنت ترومن (Truman) بر خلاف نظرهای کابینه خود اولین رهبر جهان بود که دولت جدید التاسیس اسرائیل را به رسمیت شناخت.

بدون حمایت پرزیدنت ترومن (Truman) میشود گفت که احتمال ماندگاری کشور اسرائیل خیلی کم بود و بدون الگوی کوروش حمایت او از اسرائیل بعيد بود. پس به نگاه دیگر، میشود گفت که کوروش دو بار یهودیان را به سرزمینشان باز گرداند!

پنج سال بعد، از زمانیکه در دانشکده الهیات یهود (Jewish Theological Seminary) پرزیدنت ترومن (Truman) بعنوان "مردی که کمک به موجودیت شمردن کشور اسرائیل کرد" معرفی شد، پرزیدنت ترومن (Truman) شتاب زده در اصلاح معرفش که دوست او آقای ادی جکوبسون (Eddie Jacobson) بود چنین جمله را ابراز کرد:

"منظور شما از واژه 'کمک' چیست؟ من کوروشم! من کوروشم!"

اما کوروش روی تدوین کنندگان قانون اساسی ایالت متحده آمریکا حتی تاثیر بیشتری داشت تا روی پرزیدت ترومن (Truman). آنها نه تنها کوروش را از خواندن کتاب عهد عتیق می‌شناختند بلکه دسترسی به 'کوروش نامه' گزلفون (Xenophon) نیز داشتند. به گفته پروفسور نیدان (Nadon) فقط پس از دوره فیل-هلنیزم (Philhellenism) و رومانتیزم (Romanticism) بود که آثار گزلفون از کتابخانه‌های غرب ناپدید شد و خودش نیز به فراموشی سپرده شد.

"در قرن‌های ۱۹ و ۲۰ گزلفون (Xenophon) کاملاً محبوبیتش را از دست میدهد. تا قبل از آن او یک فرد خردمند بشمار می‌آمد. میلتون (Milton) او را برابر با افلاطون (Plato) ملکوتی میدانست. وقتیکه ماکیاولی (Machiavelli) کتاب 'پرنس' (Prince) را منتشر کرد، تنها کتاب دیگری را که برای خواندن پیشنهاد کرد کوروش نامه گزلفون (Xenophon) بود. یکی از دلایلی که گزلفون (Xenophon) در عصر دموکراسی نامحبوب شد هواداری و ستایش او از سیستم پادشاهی بود."

بسیاری از حکومت‌های پادشاهی، بویژه پادشاهی مذهبی، در بی‌رحمی و خونخواری از آتن دموکراتیک دست کمی نداشتند. اما پادشاهی کوروش از نوعی متفاوت بود. هر دو کتاب، عهد عتیق و کوروش نامه او را هیچگاه دیکتاتوری بی‌بند و بار نخوانند بلکه وی را "پادشاهی در شورا"، که نظرهای شورای مشاورین را غنیمت می‌شمرد و قدرتش محدود به عرف و سنت بود می‌شناختند.

این دقیقاً شیوه پادشاهی است که ما در قوه اجرائی دولت آمریکا مشاهده می‌کنیم. رئیس جمهور آمریکا "پادشاهی در شورا است" اگر چه فقط برای چهار سال هم که شده.

قوه اجرائی ایالات متحده

بخش اجرایی دولت ایالات متحده به منظور مهار کردن بخش مقننه یا کنگره که امروزه شامل ۱۰۰ نماینده انتخابی در سنا و ۴۳۵ مجلس نمایندگان پایه گذاری شده است.

همه سیستم‌های دموکراسی دارای شاخه اجرایی نیستند. سیستم پارلمانی بریتانیای کبیر با سیستم نخست وزیری خود جلوه گر همان شاخه اجرایی است. اما نخست وزیر بریتانیا همواره نماینده حزب اکثریت در پارلمان است که در امتداد شاخه مقننه است.

در واقع نخست وزیر بریتانیا همتراز یا همسان با رئیس جمهور آمریکا نیست، بلکه وی همتراز با سخنگوی کنگره که نیز نمایندگی حزب اکثریت را دارد میباشد. اما تدوین کنندگان قانون اساسی قدرت عظیمی در اختیار رئیس جمهور آمریکا گذارند. نه تنها بخش اجرایی و یا شخص پر زیدن شاخه مستقلی است که قدرت آن یکسان با ۵۳۵ عضو بخش مقته از یک سو و بخش قضایی از سوی دیگر میباشد.

تنها هم ردیف رئیس جمهور آمریکا در واقع پادشاهی انگلیس است. اما با کاهش قدرت پادشاهی انگلیس به نوع تشریفاتی، امروز ایالات متحده آمریکا بیشتر نمودار یک پادشاهی است تا بریتانیای کبیر.

تدوین کنندگان با اضافه کردن بخش اجرایی به 'دموکراسی نو آور "توازنی ایده آل' ایجاد کردند که با این امر خود به ایالات متحده 'قدرت خود درمانی' میدهد. به روایت پروفسور نیدان (Nadon) این 'قدرت خود درمانی' را میتوان در ارتباط با سیاست های آمریکا و زنان، دو گروه اقليتی که از بنیان فاقد بهره برداری از نساوی حقوق در آمریکا بودند، مشاهده کرد:

"در چهارچوب فرهنگ آمریکا این امر که زنان از حق رای برخوردار نبودند این گونه به نظر میآید که این گروه طبقه ستمدیده محسوب میشد. اما این مهم در مقایسه با سیاهپستان آمریکا کاملاً واضح است که بی اساس و غیر واقعی بود چرا که سیاهپستان آمریکا به عنوان برده با توجه به آزادی کسب شده در یک جامعه دمکراتیک هنوز مورد ستم و تبعیض قرار میگرفتند."

در انتها دفتر اجراییه پرزیدننت آبراهام لینکلن (Abraham Lincoln) بود که بالاخره برگی را در آمریکا به پایان رسانید. زمان دیگری که بخش اجرایی وارد یک عملکرد خود درمانی شد سال ۱۹۲۰ میلادی بود که پرزیدننت وودرو ویلسون (Woodrow Wilson) با بکار بردن قدرت ریاستش توانست توسط متمم ۱۹ قانون اساسی آمریکا به زنان حق رای بدهد.

میراث از یاد رفته ایران

امپراطوری پارس در تاریخ بی نظیر بود برای اینکه هرگز برده داری در آن رسم نبوده و دیگر اینکه زنان از حقوق امتیازاتی برخوردار بودند که حتی در ایالات متحده تا سال ۱۹۹۳ میلادی با قانون مرخصی پزشکی خانواده (Family And Medical Leave Act) تصویب نشد، که به زنان باردار برای دوران اول پس از زایمان حق مرخصی داده شود. با این که مدتی طول کشید، اما به گفته پروفسور نیدان (Nadon)، امروز ایالات متحده بیش از هر زمانی شباهت به امپراطوری ایران باستان دارد.

"از نظر حفاظت و امنیت اقلیتها، شباهت هائی بین امپراطوری کوروش و نحوه حمایت از اقلیتها در جمهوری آمریکا وجود دارد. موضوع میزان و نسبت آن است. امپراطوری کوروش بسیار پنهانور بود و مردم زیادی از اقوام، آداب و رسوم، ادیان و عادات و آئین مختلف می زیستند."

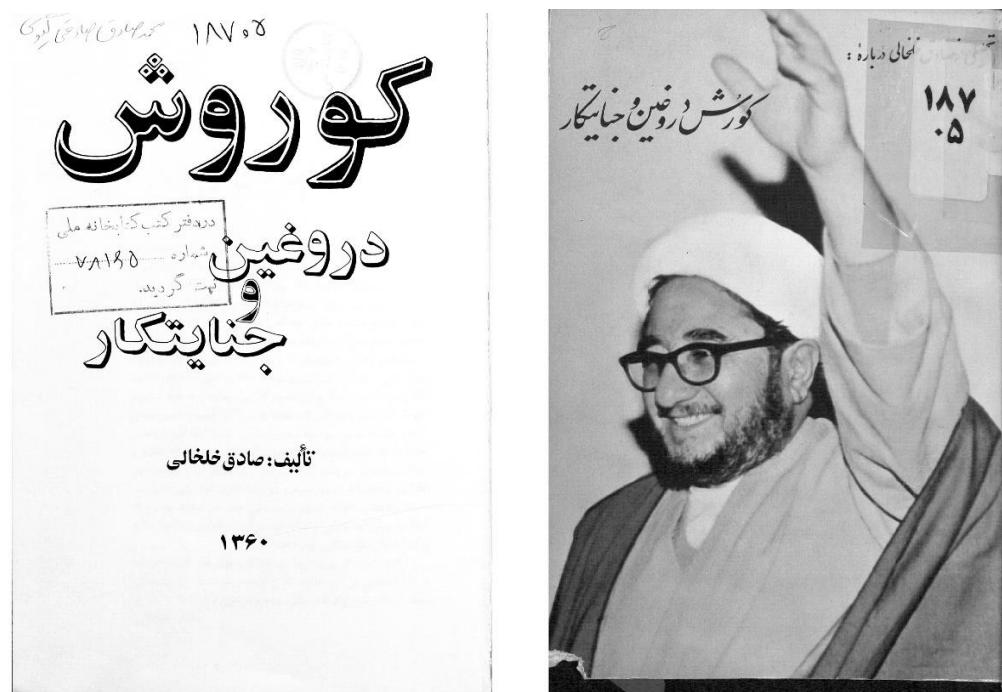
فرامین کوروش برای ۶۵۰ سال رهنمود پادشاهان دو سلسله بزرگ پارسی، هخامنشیان و ساسانیان بود. هر دو امپراطوی قدرت جهانی بودند که به اقلیتهاشان حقوق مساوی داده میشد تا در شکوفایی اقتصاد روز افزون ایران شرکت کنند.

همه پادشاهان پارسی از یک فرمول ساده اقتصادی پیروی میکردند که دانشوران لقب لاتین "پاکس پرسیکا" (Pax Persica) یعنی "صلح پارسی" به آن داده بودند. صلح پارسی نمودار اهمیت خاصی است که پادشاهان پارسی به 'نظم'، 'امنیت' و 'عدالت' میدانند که محیط مساعدی برای گسترش تجارت فراهم میکرد تا خزانه دولت از محل مالیات تامین شود. به این ترتیب از طبقات مختلف اجتماعی چنین انتظار میرفت که به سهم خود در چرخش اقتصادی شرکت نمایند. پروفسور پروانه پورشیریعتی (Parvaneh Pourshariati) این را "حلقه عدالت" می نامد:

"در این سیستم شما تولید میکنید و جامعه میباشدت به اندازه ای ثروت تولید کند که نه فقط امرار معاش کند بلکه تقویت کننده یک ارتش باشد و در این راستا ارتش نیز به نوبه خود باید از قلمرو پادشاهی حمایت کند که بتواند شاه را بر تختش نگاه دارد" ... "حکمران نیز به نوبه خود مسئول رفاه کشور است. پس در مورد ایران، در رابطه با حلقة عدالت (Circle Of Justice)، اگر حکمرانی قراردادش را نقض کند، موهبت الهی ونتیجتا مشروعیتش را از دست مدهد و بنابراین مردم میتوانند شورش کرده و حکمران را عزل کنند."

با وجود تاریخی در خشان، کماکان بدگوئی و افترا زدن به پادشاهان ایران، نه فقط در غرب بلکه امروزه در میان نواده هایشان که امروزه آنها را کفار می نامند نیز ادامه دارد. شاهنشاهی پارس که زمانی نور امید و امکانات برای مردم سراسر جهان بود، امروزه توسط جانشینان خود به عنوان واپسگرا و عصر جاهلیت نامیده شده است.

در سال ۱۹۷۹ میلادی آیت الله صادق خلخالی رئیس ارشد دادگاه جمهوری اسلامی کتابی تحت عنوان 'کوروش دروغین و جنایتکار' منتشر کرد. در این کتاب وی علیرغم وجود شواهد فراوانی که باستان شناسان بدست آورده اند ادعا میکند که شخصی به نام کوروش هرگز وجود نداشته است.

خلخالی اضافه میکند که کوروش دسیسه ساختگی یهودیان است که میخواهند "کشور خیالی ایران باستان را بسازند". با وجودی که زیستن کوروش را نفی میکند، آخوند خلخالی او را یک "ستمگر"، "حرامزاده" و "همجنس باز" میخواند.

از یک سو واپسگرایان مذهبی در خود ایران و از سوی دیگر سیاستهای غرب باعث شده که تاریخ امپراتوری پارس بیش از هر تاریخ کشور دیگری باز نویسی بشود. ولی این تاریخ پارسی-ستیزی (Anti-Persian History) شیوه ای است پر مخاطره زیرا درس هایی که امپراتوری پارس باستان دارد امروزه همان گونه مطرح است که بیش از ۲۳۰ سال پیش برای تدوین کنندگان قانون اساسی آمریکا بود.

نویسنده: کوروش کار

مترجم: زهره میزراحتی

مترجم: آرمان سیفی

Documentary Film Director and
Author Cyrus Kar

Attorney Zohreh Mizrahii
English To Persian Translator for Article

*Happy Cyrus
Day
October 29*

